

gasabban fekvő római limes, amelyet a Kárpátok koszorúja jelentett volna. Ha Róma ezüst sasaiból nem fogy ki idő előtt a szárnyalási készség és a Duna, a Duna, erdélyi limes helyett a Kárpátok koszorúja védte volna a birodalmat, akkor talán nem szakadt volna itt meg a rómaiaktól a magyarokig a kultúrfolytonosság. Európa térképe ma másképpen festene. De ami nem történt meg, arról nem elmélkedhetünk. Számunkra csak az a fontos, hogy Marcus Aureliusnak az északi Kárpát-limesről való álmát mi magyarok valósítottuk meg, közel ezer esztendő múlva és őriztük is azt mégegyszer annyi ideig. Amikor Róma magyar örökségéről beszélünk, csak ez a gondolat erősíthet meg bennünket a továbbiakra is, hogy Európát a Kárpát limeseinél megőrizzük.

DUDÁS KÁLMÁN:

HEGYESI TÉL

A domb lábánál reggelre az ér
hosszú pajzs alá bújt.
Béres ajkán Isten szitokban él:
befagytak a vályúk.

Előttünk fázva álltak a lovak,
míg a fejsze zengett
a jégen, és lengett, mint patyolat
felhő, a lehellet.

Elősunyít úgy dél felé a fény,
fát súrolva száll át.
Kazlak derekán, cserepek hegyén
csillannak a dárdák.

De hurkot vet a domb, a hóhajú,
ögyelgő szemünkre:
túl, ingó szálon, mintha a falu
fehér füstön csüngne.

A toronynak is vámolja felét,
mered, mint gunárnyak.
A tájon két csengő hozza feléd
útját a subáknak.

Már köd üli az est kék ágait,
hajlatokat pólyáz.
Megy s a völgyön egyet még igazít
a nap, a vén órás.